

Архив новостей *Почаевской Духовной Семинарии*

за 2009 год. Выпуск № 2

Верстала и дизайн: Сторчак С.В.

Паломничество на Святую Землю

17 по 26 ноября, преподаватель Почаевской Духовной семинарии прот. Виктор Анипко с группой паломников из Почаева, Донецка, Одессы и других мест Украины посетил Святую Землю. В этой поездке паломники прошли Крестным ходом по стопам Спасителя, взошли на Голгофу, причаститесь Животворящих Тела и Крови Христовых на Живоносном Гробе Господнем. Также посетили города связанные с жизнью Христа Спасителя и Апостолов: Иерусалим, Назарет, Тиверию, Капернаум, Самарию. Побывали в монастырях: вмч. Георгия, Марии Магдалины, Спасо-Вознесенском на горе Елеон, Герасима Иорданского... Омылись Священными водами Иордана, и источников Иоанна Крестителя, Марии Магдалины. Поднимались на гору Фавор и Синай. Побывать на Земле, по которой до вас ходил Сам Господь, Пресвятая Богородица, Святые Апостолы - что может быть радостнее и благодатнее для всякого христианина?

Актный день в Почаївській Духовній семінарії

10 листопада всі члени семінарської сім'ї разом з її главою – Ректором, архімандритом Нафанаїлом, зібралися на річний Акт своєї духовної школи, прославляючи свого Небесного покровителя - преподобного Іова Почаївського, у якого в цей день за Божественною Літургією просили небесного благословення цьому вертограду духовної освіти. Зібралися, щоб оглянути загальні учбово-педагогічні і виховні труди по підготовці кандидатів священства за минулий навчальний рік. Почаївська Духовна школа випустила немало гідних пастирів, духовно окормлюючих парафії в єпархіях нашої Православної Церкви. Керівники і наставники Семінарії, поступово збагачуються досвідом і знаннями, досягли багатьох успіхів в своїй педагогічній і виховній діяльності. Річне семінарське свято є не тільки днем подяки за досягнуті успіхи, але і нагадуванням про необхідність їх постійного примноження заради тієї справи, до якої призвав всіх, і вихованців і викладачів Господь. Ця справа є служіння Церкві Христовій, і перш за все пастирське служіння, до гідного проходження котрого готуються в цих стінах студенти і вихованці духовної школи.

Преподобний Іов Почаївський, покровитель Почаївської семінарії, най допоможе всім тим, хто навчає, і вчиться у цьому славному розсаднику духовної освіти, у весь час знаходження в стінах духовної школи, своїм невидимим предстательством перед Престолом Божим хай не залишить на терені служіння Богові, Православної Церкви і боголюбивому українському народу.

Совещание проректоров духовных школ в Киеве

7 октября 2009г., в здании библиотеки КДА проходило заседание Учебного комитета при Священном Синоде УПЦ, на которое были собраны проректора по воспитательной работе духовных учебных заведений Православной Церкви на Украине.

Секретарь Учебного комитета при Священном Синоде УПЦ, архимандрит Климент, в своем вступительном слове передал благословение ректора Киевских Духовных школ, архиеп. Антония и его видение современного состояния учебно-воспитательного процесса.

На совещании прозвучал доклад представителя Почаевской Духовной семинарии, прот. Виктора Анипко, о том как ведется воспитательный процесс в стенах духовной школы. Резюмируя сказанное представителями разных духовных заведений, был предоставлен участникам встречи опыт работы с воспитанниками в ПДС, рассказано о главных целях воспитания будущих пастырей, встречающихся проблемах и способах их решения.

В заключении обговаривались доклады и были подведены итоги заседания. Всеми была отмечена продуктивность работы и высказано пожелание, чтобы такие встречи проводились чаще.

Участь Почаївської семінарії на конференції в Києві 21-22 жовтня відбулася міжнародна науково-практична конференція «Духовна та світська освіта: історія взаємин – сучасність та перспективи»

Конференція проводилася на базі Київської Духовної Академії і Семінарії і була приурочена до торжеств 190-то річчя відділення від Києво – Могилянської Академії і самостійного існування Київської Духовної Академії та 20-ти річчя відкриття Київської Духовної Семінарії після комуністичних лихоліть. Приємно відзначити як високий рівень організації і проведення конференції, так і теплоту зустрічі і прийому учасників. Конференція відкрилась в середу 21 жовтня вступним словом ректора Академії і Семінарії архієпископа Антонія та привітальним словом Блаженнішого митрополита Володимира.

Після вітальних слів та докладів представників влади та освіти України, відбулась презентація книг та наукових праць викладачів КДАіС та відкриття Церковно-археологічного кабінету КДА, створеного за ініціативою та трудами ректора академії архієпископа Антонія.

З закінченням обідньої перерви і наступний день в різних приміщеннях КДА і С проводилася сама конференція, яка для зручності була розділена на шість секцій різного науково-практичного та історичного напрямку.

Викладач ПДС ієрей Павел Давиденко взяв участь у секції «сучасні проблеми духовної освіти», яку очолювали архимандрит Климент (Вечеря) проректор з навчальної роботи КДА і С та протоієрей Кіріл Копейкін секретар вченої ради Санкт-Петербурзької Духовної Академії та Семінарії. Тема його доповіді: «Проблеми та перспективи розвитку духовної освіти в Україні. Виховально – дисциплінарний аспект».

Засідання секції проходили дуже живо, дискусійно, піднімалися важливі і цікаві питання. Обговорювалися шляхи підвищення рівня освіти в навчальних закладах нашої церкви, можливості державної акредитації наших навчальних закладів, приклади співдії державних та релігійних навчальних процесів в світі, проблеми невідповідності деяких сучасних норм світської освіти навчальному та виховному процесу в духовних школах.

На круглому столі, який підвів підсумки роботи всіх секцій конференції, по роботі секції «сучасні проблеми духовної освіти» було зроблено дві головні підсумкові тези:

1) Акредитація державою навчальних духовних закладів бажана, щоб випускники духовних шкіл мали можливість викладати основи віри та моралі в світських закладах, інакше може виникнути не-

безпека, що викладання цього напрямку візьмуть на себе люди нецерковні, неправославні, що в свою чергу може призвести до падіння моралі та віри в людях.

2) В процесі інтеграції духовної та світської освіти в духовну освіту можуть проникнути явища шкідливі і неприпустимі для духовної освіти та виховання.

Можна сказати, що поставлені питання, залишилося дати відповіді, тобто більша частина роботи попереду. Але значення проведеної конференції велике, адже часто правильно поставлене питання - це вже половина відповіді.

Візит студентів Київського Національного Університету Внутрішніх справ

По благословінню владики Августина до Свято-Успенської Почаївської Лаври відвідали студенти Київського Національного Університету Внутрішніх справ (відділ криміналістики) з настоятелем Свято-Богоявленського храму, що при закладі, о. Віталієм. Напередодні студенти молилися за вечірнім богослужінням в Успенському соборі, ранком у Троїцькому соборі на ранковій літургії. Екскурсію по Лаврі провів студент ПДС Юрій Базюк. Також гості відвідали семінарію, де ознайомилися із життям закладу. зустріч пройшла в теплій атмосфері. Хотілося, щоб такі зустрічі проводилися якнайчастіше, адже вони згуртовують молодь навколо однієї цілі - служіння Церкві і Батьківщині.

Поїздка в місто Львів

На запрошення владики Августина випускники ПДС відвідали місто Львів. Мета поїздки - ознайомитись з протестантським та католицьким вченням та богослужінням. Студенти побували в інославнох храмах, де пройшли дискусії по тих питаннях, які гостро стоять між православними і інославнох. Також відвідували оперний театр, де переглянули виставу у виконанні іспанських авторів «Трубодури». Також відвідали Лечиківське кладовище, де відслужили літію на могилці Івана Франка, В. Івасюка та інших діячів нашої держави. В 22.00 студенти із переповненими враженнями повернулися в стіни свого навчального закладу.

Ковель

По благословінню Його Високопреосвященства намісника Лаври владики Володимира відбулася місіонерська поїздка студентів ПДС і братії з монастиря до міста Ковеля (Волинська єпархія) в ЗОШ І-ІІІ ст. для сиріт. Ціль поїздки - привітати діточок з великим святом Воскресіння Христового. Семінарський хор виступив з пасхальними піснеспівами, а ігумен Євменій провів розмову з учнями та вихователями закладу. В кінці були роздані гостинці всім дітям, які приготувала братія Лаври. Директор школи після концерту провів студентам екскурсію по території школи. Даний заклад вражає прекрасними умовами для життя дітей та високим рівнем знань і виховання учнів.

Визит греческого Митрополита в ПДС

9 апреля Почаевскую Духовную семинарию посетил греческий митрополит Нектарий, привезший в Украину великую святыню – мощи свят. Спиридона Тримифунтского чудотворца. Владыка благословил воспитанников духовного вертограда и произнес теплые напутственные слова молодым юношам, избравшим целью своей жизни служение Господу и Его святой Церкви.

Почетное семинарское послушание – экскурсовод.

Уже практически с самого начала существования Почаевской Духовной Семинарии ее студенты практикуются в мастерстве оттачивания слова- это проведения экскурсий по одной из самых известных святынь православного мира - Свято-Успенской Почаевской Лавре.

В конце 1 курса обучения воспитанники Семинарии проходят стажировку у старшего экскурсовода Лавры, и после нее приступают к своему послушанию. Конечно, первые экскурсии проходят в напряжении и волнении, но спустя некоторое время появляется уверенность и спокойствие. Не секрет, что для многих людей впервые переступивших ограду Церкви, слово экскурсовода-семинариста становится чуть ли не решающим в вопросе дальнейшего пребывания в Церкви.

В процессе посещения Лаврских храмов и святынь, человек открывает для себя совсем другой мир, мир сокровенной жизни Почаевской обители и ее насельников. Здесь и явления Богородицы, и Ее святая стопа, и чудная пещера - свидетельница многих подвигов прп. Иова Почаевского. И, конечно же, современная жизнь монастыря и его насельников. Многие люди после такого путешествия уже по другому смотрят на иночество и монастыри. А многие возвращаются к Почаевским святыням снова и снова. Еще больше пользы и впечатлений получают студенты семинарии. Водя людей по монастырю и рассказывая о его истории, они открывают для себя человека; живого и настоящего, с его радостями, скорбями и даже болезнями. И здесь конечно в помощь приидет и Священное Писание и Предание, творения святых, и знания, приобретение у учителей – наставников. Студенты делятся информацией не только с соотечественниками, но и с приезжающими из-за рубежа. И с каждым годом на такие экскурсии приезжают все больше людей: как верующих так и не очень. И многие оставляют слова благодарности в книге экскурсий. Среди них часто бывают люди и других религиозных взглядов; но это не мешает живому общению. И каждая сторона в этом общении извлекает для себя пользу. Так было десятилетия назад так продолжается и сегодня.

Злобин Максим, III курс ПДС

Праздник в с. Козино

8 апреля в с. Козино (Радивиловского р-на, Ровенской епархии) состоялся праздник: юбилей освящения храма в честь Владимирской иконы Божией Матери.

История этого храма начинается с конца I-й Мировой войны. Возле реки Иквы (Кременецкий р-н, Тернопольская обл.), проходила линия военного фронта. По окончании военных действий, был сделан приказ о расформировании военных конструкций.

Оказалось, что старая церковь во время военных действий была сожжена, и детали разобранных военных конструкций послужили строительным материалом для нового храма. Новую церковь освятили в честь Предтечи и Крестителя Господнего Иоанна. Долгое время она была в с. Сапаново. Впослед-

ствии в этом селе был построен каменный храм, и церковь была перенесена в с. Большие Млиновцы. Но через несколько лет и там был построен каменный храм. И теперь после многих лет этот храм стоит на территории Ровенской епархии в Козино.

На празднике, присутствовало огромное число верующих с соседних приходов. Торжество освящение храма было украшено пением воспитанников Почаевской Духовной Семинарии.

Солонский Александр, III курс ПДС

Монашеский постриг в Семинарии

В четверг, на первой неделе Великого Поста, после чтения покаянного канона Андрея Критского, воспитанник Почаевской Духовной Семинарии Герман Александр принял монашеский постриг с именем Афанасия, в честь брянского священномученика Афанасия.

Облечение в ангельский образ было совершено Высокопреосвященнейшим Сергием, архиепископом Тернопольским и Кременецким.

В субботу, 21 марта, за Божественной Литургией, Владыка рукоположил монаха Афанасия в сан иеродиакона. Сейчас новорукоположенный священнослужитель, воспитанник ПДС, служит сорокоуст в семинарском храме. Братия Семинарии и священнослужители семинарского храма, преподаватели духовной школы, поздравляют о.Афанасия с ответственным жизненным выбором, желая твердости и верности Христу в выбранном служении Богу и Православной Церкви.

Зліт православної молоді

У зліті православної молоді, який пройшов з благословення преосвященнішого Феодора, єпископа Мукачівського і Ужгородського взяв участь викладач Почаївської семінарії, завідувач бібліотекою - свящ. Роман Кос. Зліт пройшов з метою покращення роботи з молоддю на Закарпатті у м. Мукачеві 20-22 лютого 2009 року. Організатором стало Ужгородське молодіжне братство імені Преподобного Алексія Карпаторуського за підтримки Мукачівського молодіжного братства імені Преподобного Сергія Радонезького. На Зліт прибули представники молодіжних братств зі Львова, Рівного, Києва, Пряшева (Словакія), Мінська (Білорусія) та Центру православної культури «Ліствиця» (м. Дніпропетровськ). Також в семінарі взяли участь викладачі різних духовних шкіл та священнослужителі Мукачівської, Хустської та Чернівецької єпархій, які безпосередньо відповідають за роботу з молоддю.

Отець Роман запропонував учасникам доповідь на тему: *«Релігійно-моральне виховання юнацтва по вченню святих Отців Православної Церкви»*.

Щорічне свято різдвяних пісень у Почаєві на Стрітення

З благословіння намісника Свято-Успенської Почаївської Лаври – архієпископа Володимира на свято Стрітення щороку в м.Почаєві проводиться фестиваль християнської пісні. Це свого роду підсумок Різдвяних свят, які в нашому народі особливо святкуються та прикрашаються добрими християнськими традиціями, одною з яких є спів різдвяних колядок та щедрівок.

З благословіння ректора Почаївської Духовної семінарії архімандрита Нафанаїла, у різдвяному

концерті на Стрітєння брали участь хор студентів Почаївської Духовної семінарії та дитячий хор при ПДС. Хор студентів очолив протодиякон Олександр Пушкарьов, під його керівництвом прозвучали коляда „Ой новина новина...”, екзапостиларій „Посетил ны еси...” та кондак Різдва „Дева днесь...”. Щиро вітали глядачі дебютантів цього року – дитячий парафіяльний хор при Почаївській Духовній семінарії, художній керівник Олена Аніпко. Відкриваючи концерт, вони бадьоро та весело проспівали дві колядки „В Віфліємі днесь Марія...” і „Тріє царі...”. Духовний концерт завершився захоплюючим багатоголосним „Многая літа”, яке виконували всі учасники виступу та глядачі, охоплені молитовним почуттям.

Подібні заходи потрібно належним чином підтримувати та пропагувати, адже вони є одним із засобів виховання нашої молоді та залучення їх до духовної спадщини України.

Проповеди

ЩО ТАКЕ ВІРА

Во ім'я Отця і Сина і Святого Духа!

„Бог так полюбив світ, що дав Свого Єдинородного Сина, аби кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав вічне життя”(Ін. 3, 16)

Так у Святому Письмі, дорогі браття та сестри, говорить нам Господь. А чи усвідомлюємо ми з вами, що ж таке віра?

Філарет, Митрополит Московський, говорить: „Ніщо так не потрібно людині, як віра, від неї залежить не тільки блаженство в майбутньому житті, але і благополуччя в теперішній час, і не тільки благополуччя кожного з нас, але і добробут всього суспільства.

Віра надихала мучеників іти на страшні муки заради Христа і увінчувала їх вінцями на небесах в Царстві Божому. Ми з вами, дорогі браття та сестри, пливемо по життєвому морю, щоб досягнути тихого пристанища в вічності, і тому необхідно кожному із нас мати віру в Господа нашого Ісуса Христа.

А яскравим прикладом для нас такої живої віри, являється преподобний Максим Ісповідник. Своєю кроткістю та смиренням він здобуває любов у братії монастиря і за це його обирають ігуменом. В сані ігумена преподобний Максим був ревним поборником православ'я в боротьбі із єрессю монофілітства, яка вчила, що в Ісусі Христі одна Божественна воля, а не дві – Божественна і людська, як вчить Православна Церква. І словом, і писанням він переконував віруючих не приймати єретичного вчення. За стояння у вірі преподобний Максим претерпів багато мук, йому відрізали язик і відрубали праву руку, щоб лишити його можливості захищати праву віру словом і ділом, і потім його в такому стані ще й заключили в темницю. Там святий поборник православ'я перебував три роки. Перед смертю Господь утішив його Своїм явлінням.

Ось бачимо, браття та сестри, яку сильну віру мав цей святий подвижник. А чи маємо ми хоча б

часточку дорогоцінної цієї віри? Звичайно, що ніхто з нас не скаже, що я не вірю в Бога. Але, браття та сестри, наші діла самі за себе говорять. Якби ми дійсно вірили б так, як вимагає від нас Церква Христова, чи порушували б ми так часто заповіді Божі, чи осуджували б своїх близьких і далеких, чи підіймали б якусь сварку з-за дрібниці, і тому у нас у світі немає, браття та сестри, тої любові та злагоди, бо й немає тієї віри в наших серцях, яку хотів би бачити Господь наш. Через відсутність віри немає добробуту і миру у світі. А ще гірше буває, коли людина на перший погляд здається віруючою, ходить до церкви, зовнішньо старається показати себе благочестивою, набожною, але в той же час вона далека від тої істинної віри, яка веде до спасіння.

А як же нам, дорогі браття та сестри, стяжати таку віру, якій вчив Сам Господь. Перш за все необхідно пам'ятати, що жива і тверда віра - це є дар Божий, який випрошується у Господа через смиренну молитву, як інколи промовляли апостоли до свого Учителя: „Господи, умнож у нас віру”, так само і ми повинні прибігати до свого Спасителя і просити цього дару. Щоб здобути таку живу віру необхідно проявляти і свої власні зусилля, які в першу чергу будуть виражені в добрих ділах. Таким чином, покладемо початок стягання цього дару віри, а також прикладім до цього свої зусилля, і Господь, бачучи наше старання, не посрамить і не залишить нас без Своєї допомоги. Молитвами і прикладом преподобного Максима Ісповідника да укріпить нас Чоловіколюбчець Бог в нашій слабкій вірі, і хай допоможе нам підтверджувати її не тільки на словах, але й на ділах, які, подібно щаблям лествиці приведуть нас до справжньої батьківщини – Царства Небесного, наслідувати яке хай допоможе нам всім Господь по молитвам Пречистої Матері Своєї і всіх святих. Амінь.

Андрій ЧИКУН

ЛЮБОВ ДО БЛИЖНІХ

Во ім'я Отця і Сина і Святого Духа!

Дорогі браття і сестри! Вінцем любові до ближнього являється готовність віддати душу свою за ближнього. «Нет большей любви, - говорит Спаситель, аще кто душу свою положит за други своя».

Що означає душу свою полагати за ближніх? Це значить, що в випадку потреби необхідно бути готовим пожертвувати всім заради ближнього, не виключаючи самого себе.

Першим прикладом безмежної любові до ближнього являється Бог. «Так возлюби Бог мир, что отдал Сына Своего Единородного, дабы всякий верующий в Него не погиб, но имел жизнь вечную».

В наш час можливо, що й нема таких людей, але раніше були. Однією із них і являється блаженна Ксенія Петербурзька, пам'ять якої сьогодні звершує свята наша Православна Церква. Блаженна Ксенія народилась в благочестивій сім'ї. Досягнувши повноліття, Ксенія вступає у шлюб. Але не довго судилось їм жити разом, так як несподівано її улюблений чоловік помирає. Після цього Ксенія ніби забуває все земне, і всі радощі. Роздає все своє майно бідним, житло дарує своїй знайомій і бере на себе важкий хрест – юродство заради Христа - здаватися божевільною. Одягнувши на себе вбрання чоловіка, говорила, що помер не її чоловік Андрій, а його дружина – Ксенія. Все своє подальше життя блаженна молила Творця помилувати несподівано померлого чоловіка. Її безмежна любов простягалася не тільки на її померлого чоловіка, а і на усіх ближніх, навіть на ворогів. Цілими днями Ксенія ходила вулицями міста, а в ночі виходила за межі міста в поле, де перебувала в молитві. Великим смиренням, подвигами, терпінням, любов'ю до ближніх і молитвою Ксенія сподобилася дару прозорливості. Проживши 71 рік, блаженна преставилася. Але і після смерті продовжувала допомагати ближнім.

Як ми бачимо, свята угодниця Божа старалася втілити в своє життя ось цю найважливішу заповідь про любов, яка по словам апостола Павла «вся покрывает, вся терпит» і без якої неможливо пізнати Бога, який є любов. Іоан Богослов говорить: «кто говорит, я люблю Бога, а брата своего ненавидит, тот лжец, ибо не любящий брата своего которого видит, как может любить Бога, которого не видит?»

Отож, браття та сестри, ми бачимо, що неможливо любити Бога, а ближнього ненавидити. Але не маючи любові, неможливо і пізнати Бога, а, значить, і спастися.

Тож як нам пізнати нашого люблячого Отця? Як же нам придбати любов до Нього і ближнього, без

якої немає єднання з Богом?

Щоб полюбити Бога, потрібно спочатку проявити любов до Його творіння – наших ближніх. Полюбити ближнього так, як нас полюбив Спаситель, положивши душу Свою за нас. Як це робив святий угодник Божий єпископ Павлін, що для викупу у вандальського князя полонених роздав все своє майно. А коли прийшла вдова, просячи, щоб він викупив її єдиного сина, єпископ не маючи чого дати, а маючи велику любов до ближніх, - запропонував себе. І пішов архієрей Божий добровільно в полон. Це посприяло тому, що князь відпустив всіх полонених.

Ось така жертвна любов повинна бути і в нас. Вона має велику ціну в очах Божіих. Саме любов являється вінцем всіх чеснот. «Если кто приобрел любовь, то приобрел он Бога», - говорить Єфрем Сірін.

Так ось що значить, браття та сестри, душу свою полагати за ближніх. Звичайно, це важкий шлях, але за те і нагорода за нього велика.

Тому стараймося і ми досягнути любові до Бога і ближнього, щоб стати спадкоємцями Царства Божого. І нехай в цьому нам допоможе своїми молитвами свята блаженна Ксенія Петербурзька. Амінь.

Василь РАДУЛ

НЕДІЛЯ ПРО СТРАШНИЙ СУД (собор новомучеників та сповідників Російських)

Во ім'я Отця і Сина і Святого Духа!

«Претерпівший же до кінця спасенний буде», - з такими словами Господь наш Ісус Христос звертається до апостолів, і їх послідовників – нас з вами, закликаючи до терпіння скорбот.

Заклик цей виконали, в першу чергу, Його учні – апостоли. Всі вони претерпіли мученицьку кончину: чи через усічення мечем, як апостол Павло, чи через розп'яття на хресті, як апостол Петро, чи іншим чином. Виключенням є тільки апостол Іоанн Богослов, який помер своєю смертю на о.Патмос, але теж у вигнанні.

В цю неділю Православна Церква світло визначає пам'ять новомучеників та сповідників Російських і нагадує євангельську подію про Страшний суд.

Це святі ХХ століття: миряни, клірики, ченці, священнослужителі і навіть діти. Усі вони постраждали за віру Христову, не жаліючи ані свого здоров'я, переходячи з одного концтабору в інший, ані свого життя, коли перед ними виникало питання про зраду Христу і Його Церкви – вони вибирали смерть.

Усім нам відомі Соловецькі концтабори, хоча раніше це був відомий на весь світ Соловецький монастир, який комуністи перетворили на в'язницю, а його насельників – в ув'язнених, в зв'язку з їх переконаннями. За що і розстріляли – цих мучеників землі Руської.

До їх подвигу приєднуються і сповідники – це такі люди, які відкрито сповідували православну віру, пройшли концтабори, заслання, різні знущання, залишилися живими і померли своєю смертю.

Зараз усі вони моляться за нас грішних, за нашу землю, знаходяться в райському блаженстві, тому що терпіли тут, на землі, тепер радуються на небі.

Преподобний Єфрем Сірін говорить: «Потерпи Господа в день скорботи, щоб покрив тебе в день гніву», тобто приймай з радістю все, що Він посилає і за все дякуй Йому. Натомість Бог буде і до тебе милосердним під час Свого другого пришествя, яке преподобний називає грізними словами: «День гніву». Тому кожна людина повинна буде дати відповідь за те, «що робила в тілі доброго чи злого». І якби не хотілось нам почути від Господа: «Ідіть від мене прокляті в вогонь вічний, уготований дияволу і ангелам його».

І тому прп.Ісаак Сірін говорить: «Хто може з радістю перенести образу, навіть маючи в руках засоби захисту від неї, той прийняв підтримку від Нього по вірі в Бога». В тому і є сенс всього нашого життя, щоб любити ближніх такими, як вони є і старатися виправляти не їх, а себе, і тоді люди, які нас оточують, ставатимуть кращими біля нас. Тому ж давайте, браття й сестри, втілювати в життя слова

Спасителя: «Любіть ворогів своїх, благословляйте тих, хто вас проклинає, творіть добро тим, хто ненавидить вас, і моліться за тих, хто вас ображає», і тоді ми сподобимося почути від Господа: «Прийдіть, благословенні мого Батька, успадкуйте приготоване вам Царство від створення світу». Амінь.

Миколай ХАНДОГА

ОСУЖДЕНИЕ БЛИЖНИХ

Во ім'я Отця і Сина і Святого Духа!

Ей, Господи Царю! Даруй ми зрети моя прегрешения и не осуждати брата моего... (молитва прп. Ефрема Сирина)

Эти слова, с короткой, но глубокой по содержанию молитвой, всегда заставляют задуматься над теми словами, которые мы часто говорим, осуждая ближних.

Что такое осуждение? Осуждение - это плод неугомонного языка и сердца, оно не имеет страха Божия. Осуждение избавляет человека всех ценностей духовных, отнимает благодатный покров Святого Духа, отдаляет от Бога.

Нет ничего тяжелее и грешнее этого греха. Осуждая ближнего, мы делаемся грешнее и того, кто слушает нас и подпадаем под суд Божий. Верно и наоборот: если не будем осуждать наших ближних, то и Господь нас не осудит.

Неосуждение, - вот один из самых коротких путей, который ведет нас ко спасению. Человек, который осуждает своего ближнего, подобен зеркалу: оно всех отображает, а себя не видит.

Мытаря, который пришел в храм помолиться и взывал ко Господу: «Боже милостив буди мне грешному!», оправдывает Спаситель; фарисей же идет в дом свой непощеным, так как осудил в молитве своего ближнего. «Не суди другого за грех, но избавь прежде себя самого от греха осуждения», - говорят святые отцы. Будем, братья, помнить эти слова и не осуждать своих ближних.

Будем подражать святителю Иоанну Златоустому, память которого сегодня совершает святая Церковь. Этот великий угодник Божий родился в 347 году в Антиохи. В юных годах он лишился отца и воспитывался матерью в страхе Божиим и в любви к Богу. В покорности воле Господней будущий святитель проводил благочестивую жизнь. Через некоторое время он удостоился сана архиепископа и управлял Константинопольской кафедрой. Во время управления этой кафедрой святитель был дважды оклеветан и отправлен в ссылку. Но ни один человек не услышал из уст Иоанна слова осуждения, хотя святой был очень слаб, он не винил других и лишь благодаря Бога за скорби повторял: «слава Богу, за все!». Во время второй ссылки, не дойдя до места назначения, святитель Иоанн Златоуст 14 сентября 407 года отошел ко Господу. Как мы видим, святитель имел добродетель неосуждения, к которой необходимо стремиться и всем нам.

А что мы можем дорогие братья и сестры сказать о себе? В противоположность угоднику Божьему, мы осуждаем другого даже за незначительные вещи. Каждый из нас может найти в себе зерна этого порока, засеянного диаволом. Почему этот грех укрепляется в наших сердцах, почему не видим своих грехов и всегда смотрим на прегрешения наших ближних? Святой Тихон Задонский говорит: «Когда увидишь брата согрешающим и появится мысль осудить его, сразу вспомни свои грехи и скажи себе, что я не лучше его, я еще грешнее. Подумай так, вздохни ко Господу, чтобы Он исправил согрешающего; а о себе молись, чтобы не впасть в этот же порок». Каждому из нас необходимо видеть свои грехи и не осуждать других, зная, что за осуждение своих ближних Господь осудит нас. Преподобный Антоний Великий говорит: «Никого не осуждай, ибо в осуждении твое падение». Будем, братья, помнить эти слова и верно идти за Христом. Один старец услышал, что брат впал в тяжелый грех, осудил его говоря: «великое зло соделал он». Прошло некоторое время и видит старец, что Ангел принес душу осужденного брата и говорит: «Вот тот которого ты осудил умер, куда же велишь определить его душу». Старец испугался. «Вот ты судья праведных и грешных», - продолжал Ангел. Понял тогда старец тяжесть

сделанного греха и с плачем стал просить прощения. Прошло несколько лет, Господь, увидев, покаяние старца, вновь послал Ангела, который сказал осудившему, что Бог простил его, но он должен не забывать, насколько тяжок грех осуждения.

Братья и сестры! Пока мы еще не призваны на Страшный суд Божий, покаемся, и перестанем осуждать своих ближних, и попросим Господа в молитве, чтобы Он помог нам избавиться от этой страсти. «Положи Господи хранение устам моим и дверь ограждения во устах моих». Аминь.

Павел НАГОРНЫЙ

БЛАГОДАРНИСТЬ БОГУ

Во ім'я Отця і Сина і Святого Духа!

Великий Четвер. Сіонська горниця. Тайна вечеря. Ісус Христос, взявши хліб і вино: благословив, преломив і, подякувавши Богові Отцю, дав Животворяще Тіло і Кров своїм учням, заповівши після Його смерті робити так само, щоб мати життя вічне.

Наскільки ж людина повина бути вдячна сину Божому за Його благодіяння, адже: Його життя – початок нашого спасіння, Його Тіло – наша їжа, Кров – наше пітє, Його смерть – наше життя!

Горда і самовпевнена людина всі благодіяння приписує свому розуму і вмінню, переступаючи через інших, вона нехтує навіть своїми рідними і в окаменілому серці не дякує Богові, а якщо і робить, то лицемірно. Таких людей святитель Тихон Задонський уподібнює живописному зображенню вогню, який при різноманітті кольорів а ні світить, а ні зігриває.

Святий преподобний Серафим Вирицький, звертаючись до нас від імені Бога говорить: ти вчишся чи працюєш – знай, що це від мене; у тебе невдачі і ти хворієш – від Мене і це; ти створив сім'ю, побудував дім, купив машину – знай, і це дарунки Мої.

Святі Отці вчать: велика справа бути задоволеним всім, що дає Господь.

Таку вдячність ми можемо спостерігати і в нашому житті, особливо тут, у храмі.

Маленька дитина з чистою ангельською душею приходять на середину храму, де знаходиться Голгофа, вона цілує рани Свого Творця і Спасителя. Школярі поправляють свічки, просячи допомоги у навчанні. Дівчата моляться за успішне заміжжя. Батьки подають записки за здоров'я і за упокій. Дідусі і бабусі моляться за благополуччя своїх рідних і за добру участь у загробному житті. І так все життя проходить у вдячності Богу за Його великі милості і щедроти.

Господь нехай сподобить нас розділити з Ним Пасху вічну в Царстві Небеснім і дякувати Йому во віки віків. Аминь.

Іоанн БОБИТА

ПОМИНОВЕНИЕ УСОПШИХ

Во имя Отца и Сына и Святого Духа!

Некий священник, идя на свой приход, проходил всегда мимо кладбища, и каждый раз творил молитву, об упокоении душ усопших где лежащих православных христиан. Но через некоторое время местный архиерей перевел его на другой приход. Тогда владыке начали сниться покойные, умоляя вернуть священника на прежний приход, потому, что молитва, которую он творил, проходя мимо кладбища, давала большое утешение и облегчение умершим.

Православная Церковь нас учит, что душа человека бессмертна, параллельно существование души

доказує наука. Люди уходять з земної життя в різне час неся за собою ітог прожитих лет. Если человек жил праведно, то душа его будет в Царствии Небесном, но если жизнь его была наполнена грехами, то участь будет прискорбною и таков человек требует помощи.

Православная Церковь, как любящая мать заботится о своих чадах, и поэтому даровала нам великий дар молитвы за умерших, что может облегчить или даже изменить участь тех, за кого мы молимся. А если человек много скорбит, убивается по умершем, то это не принесет никакой пользы, кроме как печали, уныния и глубоких сердечных ран.

Особую силу имеет Церковная молитва потому, что она сильна в единстве многих. Она, подобно маленьким ручейкам, сливающимся в могучую реку, восходящую к престолу Божию, творит великие чудеса. Сам Иисус Христос открыл нам эту истину, сказав, что, если двое или трое соберутся и попросят о чем-то, то они получают просимое, так как Сам Иисус находится посреде их.

Поэтому Церковь установила такие дни поминовения, в которые сугубо молятся об упокоении и прощении прегрешений душ усопших. Мы просим, чтобы те, у кого есть хотя бы маленькая надежда на спасение, по безмерной милости Божией были помилованы, и приняты в пресветлые имена Господни для вечной радости.

Особую силу в деле спасения усопших имеет милостыня. Милостыня может быть различной. Апостол Павел говорит: «Велик милования образ и широка заповедь сия». Эта добродетель может выражаться по-разному: в подавании нищему, утешении и помощи скорбящему или больному, посещении заключенного. Их можно покормить, дать воды или просто поговорить с отчаявшимся человеком и попросить помолиться об умершем.

Братья и сестры, поминовение усопших имеет для нас самих огромное значение в деле спасения. Во-первых мы исполняем заповедь любви к ближним, во-вторых своей милостыней мы зарабатываем милость у Бога к себе, ибо сказано Господом: «Блаженни милостивии яко тии помиловани будут».

Итак, будем молиться об покойных потому, что они не в силах молиться за себя, и с большой надеждой ждут, когда же мы будем творить о них молитву и подавать милостыню. С каждым мгновением приближается тот час, когда мы все с вами, подобно жаждущим в пустыне, будем ожидать, чтобы кто-нибудь сотворил о нас милостыню и горячо помолся в храме Божиим и дома.

Да благословит Господь и помилует души всех умерших из этой жизни и упокоит их в селениях праведных. Аминь.

Александр КАПШУК

Стрітєння Господнє

В ім'я Отця і Сина і Святого Духа.

Дорогі отці, браття та сестри! Сьогоднішнє свято називається „Стрітєння”, яке означає зустріч. Що ж це за зустріч відбулася в Іерусалимському храмі, яка згадується в сьогоднішньому Євангельському читанні?

Згідно Моїсеєвого Закону, мати після народження дитини через сорок днів повинна була принести її в храм. Якщо це був первенець, то за нього вимагався символічний викуп. По Моїсеєвому Закону первенця-хлопчика посвячували Богові, де при храмі він трудився. З часом потреба в таких роботах зникла, але по встановленому звичаю приносилася жертва, як викуп за младенця. Для бідних жертвою була пара голубів, куплених при храмі. І тільки після очистительної молитви в притворі храму мати могла приходити на богослужіння.

Матір Божа святістю Своєю, яка превосходить Серафимів, Нерукотворений Храм Божий, покоряючись Закону, іде в Іерусалимський храм, щоб прийняти обряд очищення. Та, перед якою схиляються Ангели, схиляє голову свою під благословіння священника. Марія й Іосиф приносять жертву за Того, Хто присутністю Своєю освячує храм і Свята Святих, Хто стане жертвою за гріхи всього світу. Як цар, переодягнувшись в одяг бідного, оглядає свої володіння, так Владика Храму, в образі сорокаденного Младенця, входить в Свій Дім. Цю тайну знають лише Ангели-Хоронителі та двоє святих – Сімеон і

Анна, а також (по Переданню) первосвященник Захарія – батько пророка Іоанна Предтечі. Старець Іосиф тримає в своїх руках клітку з двома горлицями – жертвою за Ісуса.

В Іерусалимському Храмі Старий Заповіт в образі Симеона Богоприїмця і Анни Пророчиці зустрівся із Новим Заповітом – Младенцем Ісусом, що лежить на руках Пречистої Діви.

Святий Симеон Богоприїмець був одним із семидесяти двох толковників, які перекладали Книги Старого Заповіту на грецьку мову. Працюючи над Книгою Пророка Ісаї, він вирішив замість слів „Дева родит Сына” (см; Ис. 7, 14) – написати: „Молодая Женщина родит Сына”, - але був зупинений Ангелом, який сповістив Симеону, що він не помре до того часу, доки сам не побачить здійснення цього пророцтва. Три рази старець зустрічав рубіж століть, але смерть ніби й забула про нього. І ось, зустрівши Марію в Іерусалимському храмі з Богомладенцем на руках, Симеон із великим благоговінням приймає Його на свої старчеські руки, благословляє Благословенного і в духовній радості вимовляє свої передсмертні святі слова: „Ныне отпускаеши раба Твоего Владыко... с миром” (Лк. 2, 29). Тоді Симеон, звернувшись до Божої Матері, пророчески сказав, що Її серце пройде меч скорботи. Хто більше любить, той і більше страждає. В Іерусалимському Храмі Вона вперше пережила Свою Голгофу, а в словах пророка Марія побачила те, що чекає її Сина.

Яка повчальна і спасительна для віруючої душі ця подія із земного життя Господа нашого Ісуса Христа! Вникаючи в цю Євангельську розповідь, кожен християнин може подумати: „Яке було б щастя, якби Господь благоволив мені побачити Його, почути Його слова, доторкнутись хоча б до краю Його одягу, або оросити Його пречисті ноги сльозами своєї любові й розкаяння”. І потрібно сказати, що ми маємо цю можливість. Серед нас і з нами завжди наш Христос Спаситель. Перед вознесінням Своїм, Він сказав ученикам: „Аз с вами во вся дни и до скончания века” (Мф. 28, 20). Слово Спасителя правдиве і обіцянку Свою він виконує. Тому, впродовж всього нашого життя ми маємо щасливу можливість зустрічі з Господом і відчуваємо від цього почуття радості, миру та блаженства.

В таїнстві Хрещення віруючий очищається від гріхів і народжується для нового духовного життя. Христос Спаситель входить в його серце. Священномученик Ігнатій Богоносець на запитання імператора Таяна що значить „богоносець” відповідав, хто носить Христа Бога в душі своїй і є богоносець. І коли невірні, після мученицької кончини, розрізали його серце говорячи з недоумінням: „Як він носить Бога свого в серці своєму?” – то побачили в середині серця золотом написані слова „Ісус Христос”. Преподобний Філофей Сінайський говорить, що це було знамення для сорому язичникам невірющим і для укріплення всім християнам в тому, що всякий віруючий у святому Хрещенні приймає Христа і є громадянином неба, і ім'я його записується в книгу життя на небесах. В таїнстві Миропомазання людині дається благодать Святого Духа, яка укріплює його в духовному житті. Після прийняття такої благодаті в житті християнина постійно відбуваються зустрічі з Богом. Чим ближче людина до Бога, чим більше про Нього думає і старається виконати Його святу волю, Його заповіді, і настирливо прагне до Нього, тим зустрічі з Богом відбуваються частіше й відчутніше. Але більше благодатних і радісних зустрічей із Господом ми маємо в святому храмі Божому. Молитви святої Церкви, кожне дійство, яке звершується під час богослужінь: і благословіння священнослужителя, і окроплення святою водою, і помазання святим елеєм, і вкушення благословеного хліба за всенощною, і цілування святого хреста і святих ікон – наближає нас до Бога, бо всі ці дійства, освячені Духом Святим, є проповідниками божественної благодаті, яка з'єднує нас тісними та солодкими узами з нашим Спасителем і Богом під час широї молитви, якщо в ній християнин відкриває свої душу й серце Господу, то вона дає можливість відчутти присутність Бога і „Близ Господь ко всем призывающим Его, ко всем призывающим Его в истине” (Пс. 144, 18). Постійна молитва дорогоцінна для християнина ще й тим, що допомагає йому пізнати Бога і Його божественні ознаки; особливо те, що Бог є любов - любов, яка в силу своїх ознак сама шукає зустрічі з нами, спішить до нас на допомогу – саме тому, що вона любов. І тому людина, яка широко й довірливо молиться Господу, відчуває невимовну радість присутності Христа, який сказав: „Ибо, где двое или трое собраны во имя Мое, там Я посреди них” (Мф. 18, 20). А тут не тільки двоє чи троє, тут земна воїнствующа Церква з'єднується з небесною, торжествуючою; тут святі Ангели, особливий покров Цариці Небесної над нами, особлива присутність Божа. Через те святі отці закликають нас любити святий храм – цей небесний рай на землі, це училище благочестя, радять постійно відвідувати його і готувати в ньому свою душу для вічного життя. В храмі Божому звершується найвеличніше із всіх чудес на землі – перетворення хліба та вина в спасительне Тіло Господа і животворящу Його Кров. Але щоб приступити до цього таїнства, потрібно щирозсердечно покаятись, отримати прощення

гріхів в таїнстві Покаяння, і тільки тоді Господь увійде в нашу душу, яку освятить, і просвітивши буде укріпляти нас, щоб приготувати для життя вічного.

Дорогі отці, браття та сестри! Це всі земні наші зустрічі, але буде й остання наша зустріч з Христом для всіх людей, для всього людства. Ніхто цієї зустрічі не промине: чи хоче він цього, чи ні, чи вірує в Бога, чи служить Йому вірно, чи людина ця невіруюча – всі предстануть перед Господом на Страшному Суді і отримають воздаяння по своїх вчинках. На землі дані нам час, сили, засоби і можливості зустрічатися з Богом, щоб ця остання зустріч була не страшною, а радісною й блаженною; щоб зустріти нам радісно Господа в другому славному Його пришествії навчимося зустрічати Його тут, на землі, у всі святкові дні; в храмі, вдома і на кожному місці, в постійній молитві – розмові з Богом, в частому і чистосердечному покаянні, в спасительних ділах віри, любові та добра, особливо у творінні милостині, в достойному причасті Святих Христових Таїн.

Таким чином, все своє життя ми повинні готуватись до цієї зустрічі. Воно повинне відповідати Євангельському вченню, постараємось не лише називатися християнами, але й бути такими в житті, дорожити своїм святим і високим званням. І по молитвах святого праведного Симеона Богоприїмця і Анни Пророчиці зростати у вірі, праведності й благочесті, щоб і нам стяжати благодать Святого Духа, а зустрівшись із Господом почути голос праведного Судії: „Приидите, благословенные Отца Моего, наследуйте Царство, уготованное вам от создания мира”. Аминь.

Анатолій КОШАК

ІСПОВІДАННЯ (1-а субота Великого Посту)

В ім'я Отця і Сина і Святого Духа.

Дорогі отці, браття та сестри! Господь і Бог наш Ісус Христос у Святому Письмі сповіщає такі слова: „всякого, хто исповедает Меня пред людьми, того исповедаю и Я пред Отцем Моим Небесным; а кто отречется от Меня пред людьми, отрекусь от того и Я пред Отцем Моим Небесным”. З цих слів ми бачимо, що єдиною умовою для кожної людини бути в Царстві Божому, чи не бути, являється ісповідання.

Ми маємо багато прикладів людей, які, завдяки своєму ісповіданню Господа перед іншими, потрапили в Царство Боже. Насамперед, такими людьми є святі мученики. Таким був і Федор Тірон, пам'ять якого сьогодні звершує наша Православна Церква. Під час його життя нечестиві царі Максиміан і Максимін розіслали по всьому своєму царству повеління, щоб усі, хто прийняв закон Христовий, були звільнені від покарання, якщо вони тільки вкусять від ідолських жертв. Коли погани почали примушувати і святого Феодора принести жертву богам, то мученик з твердістю ісповідував свою віру у Христа і відповідав: „я – християнин, і не буду приносити жертву вашим богам, адже я поклоняюсь Ісусу Христу, істинному Богу і Небесному Царю”. Після довгих та марних спроб переконати Феодора Тірона, нечестивці предали його важким мукам, а потім спалили. Ось так ісповідували свою віру в Господа християни в далекому минулому. При потребі йшли на страшні муки, на вірну смерть.

Зовсім інша ситуація в наші дні. За віру в Господа нашого Ісуса Христа нас ніхто не передає мукам, не карає смертю. Але на жаль, і немає такого ісповідання, яке було у християн перших століть. Одні із наших сучасників соромляться ісповідувати Ісуса Христа, тому що не хочуть здаватись людьми темними, нерозумними в наш освічений час. Другі бояться ісповідувати Ісуса Христа тому, що їх можуть вигнати з роботи, або будуть знущатись, або ж притиснути та образити. І тому люди, бажаючи в цьому світі пожити спокійно, обирають в кращому випадку промовчати про це. А в гіршому випадку навіть можуть відріктися від Ісуса Христа і Небесного Його Отця.

З чім же пов'язаний такий духовний занепад? Усе дуже просто. З часом люди стали жити тільки земними благами, втіхами, проблемами та насолодами і зовсім забули про небесне. А Спаситель застерігав: „Где сокровище ваше, там будет и сердце ваше”. Якщо ж наші серця так міцно тримаються

землі, та як нам почати думати і турбуватися про головне, про небесне?

Пам'ятаючи Святе Письмо, потрібно відкинути сором та страх перед скорботами. Господь Своїм учням сказав: „Если Меня гнали, будут гнать и вас”, „В мире будете иметь скорбь; но мужайтесь: Я победил мир”. Тому ми повинні пам'ятати, що ці образи короткочасні. Ми їх можемо не допускати до свого серця: нас будуть ображати, а ми не будемо ображатися. Адже ми воїни Христові, ми борці, яким притаманно приймати удари. Ми повинні благодушно переносити все у світлі майбутньої нагороди, пам'ятаючи слова: „Радуйтесь и веселитесь, ибо велика ваша награда на небесах”. Скажіть будь-ласка, якщо у нас заберуть якісь копійки, а ми знаємо, що замість них одержимо нескінчині богатства, чи будемо ми сумувати із-за цих копійок? Ні, не будемо. Якщо нас обізвуть якимось нехорошим словом, а ми будемо знати, що Сам Отець Небесний назве нас самими високими словами, чи будемо ми ображатися за те, що нас тимчасово образили? Ні, не будемо. Ми з вами живемо в такий, час коли можемо зустріти тяжкі випробування. Суспільство, яке нас оточує по Промислу Божому, теж може нас образити, теж може нас позбавити нашого майна. Але чи будемо ми боятись цього? Ні, не будемо.

Будемо пам'ятати приклад наших святих отців, які кожний своїм сповіданням та своїми скорботами унаслідували Царство Небесне. За допомогою та через читання Святого Письма будемо укріплятись в єдиній істинній вірі Православній. Амінь.

Богдан КОШЕЛЬНИК

Пам'ять сорока мучеників Севастійських

В ім'я Отця і Сина і Святого Духа.

В Царство Небесне не можна потрапити іншим шляхом, ніж тим, що вказав Христос. Його шлях - це страждання та смерть. Його мета – перемога диявола.

Сьогодні наша Свята Церква звершує пам'ять сорока мучеників Севастійських. Вони були засуджені за те, що не хотіли принести жертви ідолам. Мучеників роздягненими загнали в озеро, коли на вулиці лютував мороз. Щоб звабити мужніх християн, на березі приготували теплу баню. І що ж? Одини не витримав холоду і побіг грітись, та ледь торкнувшись порогу, впав мертвим, розтанув ніби шматок криги. Охоронець Агланій був вражений такою подією, а коли побачив сорок вінців, що спустились з неба на страждальців, сам роздягся, і вигуком: „Я християнин!”, зайшов у смертельну купіль. В озері мученики простояли всю ніч, а на другий день зустріли смерть під ударами важкого молота. Ці вірні воїни постраждали в IV столітті.

В XX столітті естафету мученицького подвигу від древніх християн прийняла Наша Православна Церква. Злоба римських правителів померкла в порівнянні зі звірством нових богоборців, які по настанові диявола, намагалися знищити християнство тортурами і стратами. У 1919 році подвиг, подібний Севастійському, звершили 42 Православних священники, яких замордували в пермських снігах. Там же претерпів кончину за Господа святитель Феофан Солікамський. Святого старця роздягли і опускали в ополонку, доки тіло не покрилось шкіркою льоду. Та на цьому червона стрічка мученицького подвигу не закінчилась. В 1996 році православні полоненні в Чечні почули: „Хто хоче залишитись живим, нехай зніме свій натільний хрестик і назве себе мусульманином”. Коли Євгеній Родіонов відмовився зняти хрестик, його почали жорстоко бити. Далі піддавали жорстоким знущанням протягом трьох місяців. І нарешті вбили, відрубавши голову. Могили його за великі кошти показали матері самі чеченці. Вона взяла сина по натільному хресту. Вражає те, що навіть з мертвого вони не зняли хрестик – не посміли. Цей новомученик постраждав вже на порозі XXI століття. Крізь віки Господь не залишає тих, хто має надію на Нього.

Непереможне діло Боже! Як і першо-християнські воїни-мученики, тисячі наших співвітчизників доблесно притерпіли смерть за Христа Спасителя і досягли Небесної Вітчизни. Їх святими молитвами вистояла наша Церква в часи гонінь, нині стоїть і буде стояти до кінця віків.

Церква вистаїть, але чи вистаїмо ми? В сучасному світі зло досягає все більше глибин. Невже ми не знаємо, що через телебачення, розпусні фільми, через рок-музику, яка вкрай демонічна, молодь з

дитинства вчать завдавати болю й вбивати? Для багатьох юнаків, вихованих на цій культурі, здається нормальним і цілком реальним зробити зі знуцань розвагу. І це не язичники, атеїсти, чи мусульмани, а наші хрещені співвітчизники. З самого дитинства диявол намагається захопити владу над нами цими засобами. І найгірше з усього те, що одержимість злом в навколишньому світі починає ставати нормою.

Браття і сестри! Нажаль, десятиліття вседозволеності розхитали волю кожного з нас настільки, що навіть малий християнський подвиг здається нам важким. Нам важко по-християнськи виховувати дітей. Коліна болять від втоми на довгих службах. Тіло не витримує посту. Уста, які з задоволенням поговорять з друзями не хочуть вимовляти молитви. Чи такими повинні бути чада Церкви, освяченої кров'ю Христа і святих мучеників? „Мученики в скорботах, спокусах, знуцаннях, страшних муках любили Бога всією душею; спокуси і важкі випробування не могли відлучити їх від любові Божої, а ми, живучи в спокої і розніженості, не любили Бога - Всеблагото Владику.” – говорить преподобний Єфрем Сірін. Його слова є гріким докором нинішнім християнам. Всі наші негаразди – лише уколи шпильки, укуси комарів, порівняно з тим, що довелося претерпіти страстотерпцям Гоподнім.

Нехай же великий їх приклад змусить нас, малодушних, боротись із низькими страстями, та виконувати свої християнські обов'язки. Ми не повинні готуватися до голоду, тортур чи до чогось такого. Ми маємо духовно і морально намагатись зберегти в собі образ Божий не спотвореним. Колись зберігався звичай: благочестиві господині в день пам'яті сорока мучеників пекли сорок булочок у формі пташок, очі робили з родзинок і називали їх жайворонками. Це було прекрасним символом легкокрилого польоту Севастійських страждальців до Небесного Царства. В дні Великого посту, на які випадає пам'ять цих мучеників, такий звичай окриляв християн у несенні подвига покаяння.

То ж і наші душі нехай Господь через покаяння направить до Небесних Висот. Щоб і вони, як душі цих страждальців, досягали Вічних Обителів. Амінь.

Андрій Лісовий

Память свв. Преподобных отец в подвигах просиявших

Во имя Отца и Сына и Святого Духа!

Зерну, чтобы дать плод нужно умереть. Для того, чтобы нам возможно бы достичь Царствия Небесного, пришел на землю Господь наш Иисус Христос. Он страдал и умер, и этим дал нам возможность спасения. Святая Православная Церковь сегодня чтит всех преподобных отцов, в подвигах просиявших. Почитая их, она готовит нас к Великому Посту. В Церкви нет ничего случайного. Празднующая сегодня память всех преподобных отцов, Церковь показывает нам плод поста и молитвы, плод красного сияния Христова. Преподобные отцы – это те люди, которые еще при жизни стали участниками Царствия Христова. Они несли иго Христово с радостью. Они полностью отдали себя на Христово служение. Святы праведные отцы не представляли иной жизни, кроме жизни со Христом. День и ночь они проводили в бодрствовании, желая чем больше послужить Христу.

Прекрасный пример этого служения мы находим в Патерике. Один монах пришел к другому по делу. Тот, желая угостить гостя, предложил немного вкусить пищи. Когда пища была приготовлена, они оба сотворили молитву. Они и не заметили, как прочитали всю псалтирь, так и не прикоснувшись к пище.

Что понуждало святых отцов уходить глубоко в пустыню, воздерживаться от пищи и питья, нести подвиг поста и молитвы, что заставляло их убегать от мира и всего яже в мире? Это была их любовь к Богу, любовь к Творцу. Уверовав единожды, они сохранили эту веру на протяжении всей своей жизни. Свою любовь, свою веру они подтверждали и укрепляли делами, жизнью.

„Что свойственно любви к Богу?” – вопрошает святитель Василий Великий, и отвечает: – „соблюдать заповеди Его”. Христианин – значит Христов. Апостол Павел к апостолу Тимофею говорит, что все хотящие жить благочестиво во Христе гонимы будут. И правда, сколько претерпели святые праведные отцы от враг видимых и невидимых. Притерпевая эти искушения, они знали - Бог сверх силы не

попустит. Упова на Господа, они стремились быть верными воинами Христовыми, дабы в день оный получить «венеч жизни, который Господь даст любящим Его» (Иак. 1,12)

Прп. Серафим Саровский говорил, что целью жизни христианина есть стяжание духа Святого. В сегодняшнем чтении Апостола перечисляются дары Святого Духа, это: любовь, мир, долготерпение, благость, милосердие, вера, кротость, воздержание. Эти добродетели объединяют чтимых ныне святых преподобных отец. Каждый из них трудился в меру своих сил для стяжания этих добродетелей. Их ни нагота, ни скорьба, ни гонения, ни голод, ни мечь, ни что иное не смогло отлучить от любви Божией.

Читая жития свв. преподобных отец, умиляешься от их святой жизни. Преподобный Макарий, застав воров в своей келии, помог им вынести украденное; преподобный Антоний, увидев беса, лежащего на его одре, смирился перед бесом: «Ну раз ты лежишь на одре, то я лягу на пол». Бес, не выдержав смирения преподобного, убежал.

Сегодня, дорогие братья и сестры, мы стоим в преддверии св. Поста, в преддверии Духовной весны. Начиная это поприще Великого Поста, будем памятовать подвиги святых преподобных отец. Будем стараться уподобляться им. Каждый из нас может получить нравоучительный урок из жития того или иного преподобного отца. Станем в число воинов Христовых без всякого сомнения, без малейшего колебания. Будем стараться исполнять заповеди Христа не как рабы из-за страха наказания, и не как наемники, из-за выгоды, а как сыны, из-за любви. Возьмем свои жизненные кресты и последуем за Христом, подражая святым преподобным отцам, дабы в день оный услышать блаженный глас, глаголющий: «Приидите благословении Отца моего, унаследуйте Царство, уготованное вам от сложения мира». Аминь.

Андрій Лотанюк